

ORNE GORE

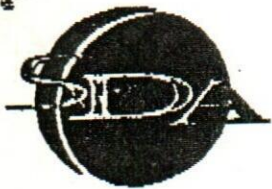
"SDA"

ORGANAK PLJEVLJA

B. 127-033

22-3 1993

ORGANAK PLJEVLJA

Stranka Demokratske Akcije SANDŽAKA

Ugranak Pljevlja

Kada su srpske vojne snage iz Čajniča 16.02.1993. upale u selo Ravne MZ "Bukovica" i kao što je poznato cjelokupnoj javnosti tada su izvršili 11 otmiču 11 osoba i jedno lice ličili života /Bungur Latif star 96 gđ/ u istom selu ostavili su jednu sljepu osobu Bungur Razu a majku njenu Bungur Devlu uzeli su za taoca. Ovo je priča Bungur Raze koja je napokon stigla u Pljevlja i tu se sada sa svojom majkom nalazi u svojevrsnom izbjeglištvu u ul. Njegoševoj br.2. a u Pljevlja je dovedena 19.02.1993

IZJAVA BUNGUR RAZE rođj. 1956. u selu Ravne od oca Fejza i majke Devle rođj. Adilović

U ranim jutarnjim satima 16.02.1993. u kuću u kojoj živim skupa sa majkom upalo je više naoružanih lica, ne znam koliko ih jebilo ali sam čula mnoštvo gglasova različitih osoba.

"Budi tu curu, šta čekaš" drsko su se obratili mojoj majci "a ti pođi sa nama", i izveli su moju majku iz kuće. Sa mnom je ostao u kući jedan od četnika, tako su se oni predstavili. Na moje pitanje gdje mi vodite majku odgovoreno mi je da treba da da neku izjavu i da će se brzo vratiti. Počeli su premetačinu po kući i tražili od mene da priznam da imam oružje. Kako ću priznati da imam ono što nemam, rekla sam a nakon toga slijedilo je pitanje da vi hranite zelene beretke, ja nisam u stanju da sebe hranim i živim na račun socijalne pomoći, glasio je moj odgovor. Kada su krenuli ja sam ih bolno upitala kako ću sama živjeti a njihov odgovor je glasio niko ti ništa neće. Po njihovom odlasku iz kuće čula sam vrištanje i pomaganje i prepoznala sam glas Sevdie Bungur "nebijte me više, upomoć Devlo moja lijepa sestro i taj plač i pomaganje sve su se više od mene ođaljavali. U noćnim satima čula sam laveže pasa i buka i lupanje. Kada dolazila je iz pravca susjednih kuća-Pretpostavljam da su to bili pripadnici koji su se otmiču mojih komšija došli po svoj prokleti plen. Sjutra dan u moju kuću su došli moje komšije Srbi, Ratko i Rada Stanišići, Vlatko Drago i Marko Hristanović i prosto su se izčudjavali o otmiču koja se je desila prethodnog dana i govorili su da za to ništa znali nisu. Pomenuta Rada me je odvela svojoj kući i tu sam prenoćila a sjutra dan njen muž Ratko odveo me je do susjednog sela "Bunguri" i smje-

stila sam se u kuću Kaim Osmana. U toj kući sam provela 15 dana. Po selu su se prenosile i pričale različite priče i strah se duboko uvukao u duše tih ljudi-nisu smjeli da me više drže u svojoj kući, pretpostavljajući da su im stizale različite prijetnje, a ne znam zbog kojih razloga. Tako sam se vratila svojoj kući a tamo su me odveli Osmanova kćerka i Rada Stanišić. Po dolasku kući užasno sam se razboljela, tri dana sam provela u bunilu i ništa zasebe nisam znala. Pošto mi se dim nije video i odžaka komšije su mi se prepale da nisam umrla. Rada mi je došla u kuću okrijepila me je sa supom i hljebom i vatru mi je naložila. Dan poslije toga vojska koja se nalazila u selu "Kovačevići" smjestila me je u kuću Bungur Husejina i to su u pitanju moji bližnji rođjaci i prihvatili su me kao svoju najrodjeniju sestru. Svjedok sam tih dana pravog pakla koje je zadesilo preostalo Muslimansko stanovništvo tog kraja. Pred kuću Osmanovu došla je neka vojska, pričali su da na glavi imaju nekakvu čarapu i da im se samo vide oči i u ta a na sebi su imali bijelu odjeću. Na povike domaćine izlazi Osman i iziđao i počelo je sa uobičajnim psovkama prijetnjama klanjem i raspijivali su se sa Haca Bungura a za kojeg znam da se već par mjeseci nalazi u Turskoj. Do mene su dopirali užasni jauci i skoro sam sasvim pala u nesvijest. Njegova majka i ukućani polumrtvog su unijeli u kuću i molim da je sada u vrlo kritičnom stanju grudi su mu jako otečene kao i žene bar tako govore ostali ukućani i u zjeku traži vode i govori u nem. Isti dan je prebijen i Osman Kaim a pronijeli su se glasovi dasu u selima Stražice i Čejrenci pretučeni Šaćir Kodra, Hodžić Halim, Hodžić Mustafa, Hodžić Latif, Zijo Hodžić. Za izvjesnog Aga Bavčića se govori da je toliko tučen i da su mu mišići odvojeni od kosti od silnih batina i inače je već treći put tučen i prebijan. U decembru je boravio u Pljevlja i liječen je kod ovdašnjeg psihijatra, nakon prvog batinanja. Ubrzo zatim po mene je došao vojni kamion i dove me je u Pljevlja.

Ovu izjavu imenovana je dala u prisustvu majke Devle a pošto je nepismena osoba svoj iskaz je potvrdila otiskom prsta .

Izjavu dala Bungur Raza

njena majka Bungur Devla

Stranka Demokratske Akcije
Pljevlja

[Handwritten signature]